

Úvodníček

Je jedno, kdy čtete tento článek, ale právě abyste ho mohli číst, jsem přinucen ho psát na Štědrý den. Dárčky už mám zabalené, stromeček nastrojen, bramborový salát hotov, teď jsem dosmažil řízky. Očekávám Ježíška každou chvíli. Někdo zvoní...

Tohle bych napsal do lednového Týpka, pokud by vyšlo. Do únorového bych napsal asi toto.

Jarní prázdniny se celkem rychle blíží. Určitě se těšíte, ať už kvůli tomu, že jsou prázdniny a do školy nemusíte, nebo třeba proto, že jedete na hory či někam úplně jinam. Jestli pojedete na hory, tak to vypadá na výborné podmínky na lyžování. A pokud jedete s námi, pak jistě víte, kam se jede (Studenov, mezi Harrachovem a Rokytnicí). Sjezdovka je víceméně hned u chaty. Když jsme u té sjezdovky, připravte si cca 1200Kč na vlek. A to je prozatím asi všechno...

Vánoční besídka

Letošní, či spíše již loňská Vánoční besídka začala zcela v tradičním duchu na nádraží. Tentokrát byly plánovaným předčasným výskytem Ježíška zvoleny Mnichovice, ač to do poslední chvíle vypadalo, že pojedeme úplně opačným směrem do Zbečna. Vlaky do Mnichovic

jezdí každou chvíli a ani to není daleko od Prahy, takže jsme tam byli raz dva. Po zabydlení kuchyňky a spotřebování přivezených večeří proběhly veselé večerní hry na vánoční téma.

Kupříkladu předvádění vánočních zvyků, zpěv a tanec kolem a podobně. Poté nastal čas spánku. A tak se šlo spát.

Ráno jsme po snídani a krátkém pobalení dárků vyrazili po stopách kocoura Mikeše. Ten se kdysi potuloval po okolí Mnichovic a dlužno říci, že nechodil zrovna nejkratší možnou stezkou. Ještě v Mnichovicích jsme potkali lyžařský „areál“ Šibeniční vrch. Šibenice tam byla, ale místo lyžařů jen pasoucí se ovce (bez lyží). Sníh ale během Vánoční besídky nebyl pořádně ani v Krkonoších, takže nic divného. Na odbočce ze silnice začala

soutěž ve zdobení vánočních stromečků. Vánoční stromečky představovali vedoucí, takže na rozdíl od normálních stromků tito navíc utíkali. Po chvíli jsme dorazili k místu setkání Mikeše s husopaskou, kde jsme objevili obří a starou pýchavku. Jestli to tedy nebylo něco jiného. Záhy došlo k úniku kaprů, které bylo třeba dostihnout a ulovit, což se po chvíli podařilo. A my jsme dorazili do Struhařova. Čas oběda se blížil, a tak jsme nedaleko této vesnice rozdělali oheň k opečení špekáčků. Ohni se vyložene nechtělo hořet, ale asi po 20 minutách konečně dosáhl určité teploty, která byla schopná zahřát buřt. Po obědě jsme začali naši pouť zvolna stáčet zpět do Mnichovic. Navíc nám naproti vyrazil

Gimli, který přijel na besídku později. Poté, co jsme si zahráli hru se svíčkami a překonali zálužný potůček a krpál, došlo ke zbloudění. Sice jsme si zašli necelý kilometr, ale k tomu, abychom se s Gimlim minuli to stačilo. Po úmorné cestě po poli podél lesa nakonec přece jen došlo ke zdárnému shledání. A mimo to dorazila tma, takže nezbylo, než se navrátit do školy a vše připravit na štědrovečerní veselí. Po cestě jsme ještě potkali Žížkův dub a místa známá pamětníkům nočního pochodu Po stopách kocoura Mikeše.

Po příchodu do školy jsme dobali nezabalené dárky a odevzdali je Ježíškovi. Následovala tradiční večeře v podobě řízku, bramborového salátu a hojnosti ovoce. Hojnost ovoce samozřejmě mnozí

využili jako příležitost k přeměření kapacity dutiny ústní. A Bužu se opět ukázal jako zdatný louskač kokosových ořechů. Po večeři jsme vyrazili ke stromečku na školní zahradě a zapěli vánoční koledy. Pak přišel čas na rozbalování dárečků, které rozdělávali nejmladší za pomoci Gimliho. Po vzájemném obdarování a po pohádce

na dobrou noc se šlo spát.

V neděli ráno jsme po snídani vyrazili ještě na krátkou procházku, protože vlak jel až později odpoledne. Na cestě jsme si zahráli bojovku se sfoukáváním svíček. Kdo nejlépe foukal a málo zhasínal, získal poslední zbývající části tajemné skládky, které se získávaly v průběhu celé besídky. Po okružní cestě přes polní vyhlídku jsme se vrátili do školy, kde jsme pojedli oběd (tradiční gulášovou polévku), zahráli si stolní fotbal, seskládali skládku (vyšel pytel plný dárků) a připravili se k cestě na nádraží. Postupně se také rozpouštěl vozový park, polovina vedoucích totiž přijela na besídku auty. Okolo třetí hodiny jsme vyrazili na nádraží a pak tradá vlakem do Prahy.

Kokeš

Lázně Bělohrad

Úplný začátek vypadal tak, jako kdyby tu byly po roce opět pololetní prázdniny. Na klubovně jsem se sešel s Morčetem, zabalili jsme věci a vyrazili na hlavní nádraží. Cesta vzhledem k tomu, že v doporučené výbavě pro tuto akci byly běžky, nebyla nejjednodušší. Moc věcí na málo rukou. Přesto jsme zvládli přemýšlet, zda někdo na nádraží bude. Truchlivě

vyhlídky ale byly záhy zahnány. U halového obchodu už čekali Kristýna, Téra a Eda. Za chvíli dorazila i Kačič s Martinem. Na poletky přímo skvělá účast. Vybavení běžkami navíc převažovali.

Ve vlaku bylo teplo. Slečna, ke které jsme si přisedli, si pustila hudbu do uší více nahlas, přece jen takový nával hlasů nečekala. Při konzumování večerí cesta

ubíhala rychle, zvláště když se přidala zábava v podobě hry Podívej, co mám v telefonu. Eda měl všeho dost, tak raději postával na chodbičce, a to i přestože nás slečna záhy opustila. Přestup v Chlumci nad Cidlinou byl trochu dramatický. Všude moc a moc sněhu, náš vlak schován. Navíc jsme viděli rozhořčený výstup pana strojvůdce, který dojel s úplně zasněženým motorákem.

Do Lázní Bělohrad jsme dorazili se zpožděním, ale pan školník s tím počítal. Ubytovali jsme se v tělocvičně, v kuchyňce snědli zbytky večerí a šli spát. S Obří broskví na dobrou noc.

Ráno bylo sněhu ještě víc. Po pestré snídani jsme vyrazili hrdinně do závějí. Družstva pěšáků a běžkařů se rozdělila, ale po necelé hodině jsme se opět sešli na povinném místě pro výlet do Lázní Bělohrad. Kostelík v Byšičkách je opředen řadou legend, pro sních ale bohužel nebylo možné zjistit, zda otláčené místo je hříčka přírody nebo ne.

Běžkaři se odebrali vstříc zasněžené krajině. Pešáci sestoupili opět dolů a kvůli sílící vánici se vrátili zpět na náměstí. Dokoupili potřebné suroviny k obědu a sehnali kluzáky na další den. Kolem půl páté se přikodrcali do školy i běžkaři. Hluboký sníh je vyčerpá. Velmi pozdní oběd v podobě silných a hustých polévek je ale postavil opět na nohy.

Po uzlovacím školení, odpočinku a syté večerí (brambory s masem a se zelím) přišel trénink na zničení Centrálního mozku lidstva, který ohrožuje svou vyšinitostí stabilitu světa. Všichni připraveni! Dobrá, zítra začne tvrdý boj. Teď spát a schválně, co se stane ve světě, kde vyrostla obří broskev. Těsně před večerkou doráží Kokeš s Marcelem.

V sobotu vyrážíme s nadějí, že tentokrát pojedeme projetou stopou. To

alespoň slibovala brožurka, kterou nám daroval pan školník, mimochodem radní Lázní Bělohrad. Ze začátku to vypadalo slibně, ale jen co jsme opustili blízké okolí městečka, stopa zmizela, ačkoliv tam být měla. Bylo totiž krásně a pán, který ji měl upravovat, proto raději sám vyrazil běžkovat. Šlapeme do kopce, ještě že je tak slunečno. Po námaze nás čeká sjezdovka dolů, kterou někteří sjíždějí pomaleji, než kdyby ji šlapali vzhůru. K mé nelibosti se mění plán, nejedeme dále na Zvičino, abychom si zarecitovali s K. V. Raisem, místním rodákem a spisovatelem 19. století, verše „Zvičino, Zvičino, ty horo vysoká...“. Místo toho si dáváme za cíl Pecku, což se podaří. Na silnicích ani kolo, jede se skvěle. Obědváme v autobusové zastávce ve vesničce Kal a pospícháme dál. Pecka už je na dohled, na

svahu bzučí vlek, lyžařská sezóna je i tady v plném proudu. Na náměstí ale ani noha, cukrárna má zavřeno. Zachraňuje nás ale točená kofola. Cesta zpátky je už horší, silnici posolili. Já vyrážím na sólo jízdu pro zapomenutou mapu. Stmívá se, ale to už jsme nedaleko Lázní Bělohrad. Kačik ještě stačí ztratit čepici, ale zdraví a vysílení dorážíme šťastně do školy. Pěšáci se měli také dobře, svědčily o tom Martinovy mokré věci a zlomený modrý kluzák.

Buřtugaláš k večeri je tentokrát ve dvou podobách. Jeden, ten hustší, je od pana Pavla, druhý, ten řidší, od pana Štěpána. Pan Pavel zdá se mírně vítězí, ale brzy mizí i guláš pana Štěpána. Po uzlovací hodině se dostáváme do centra CML, pastí jsou kruté, satelity všude, ale vše je překonáno. Na další den už zbývá jen souboj s vlastním Mozkem. Broskev se dostala až do moře.

Vstáváme, balíme, uklízíme. Pak snídáme. Nedělní dopoledne slavíme v cukrárně, nakonec se přeci jen jedna otevřená našla. Pravda ale je, že ta, která měla být otevřena až po našem odjezdu, vypadala lákavěji. Mozek řádí v bludišti, podaří se nám ho zničit, ale každý je jeho zničením poznamenán. Uf, ale hurá!

A co teď? Teď rychle na vlak. Tolik pospíchat jsme ale nemuseli. Zase zpoždění. A navíc děsivě nacpáno. Při přestupu ale vyhráváme prázdná kupé. Do Prahy dorážíme pohodlně a načas. Kristýna si navíc stihla udělat uzlař! Dobře to dopadlo...

Gimli

Všudybud Všeždě

Letem světem parapletem – nový rok a nový článek. Nutno však ještě zhodnotit starý rok, neboli Domoušice a Mnichovice.

Nedaleko Domoušic, které se prý původně jmenovaly Tomašice (podle potomků podkomořího Tomáše) a teprve nedávno se zkomolily přes Domašice až na Domoušice, stojí hrad. Tedy spíš stál hrad. Dnes je z něj jen zřícenina. A je to 100% pravda. Tedy Pravda. Nu, o hradu Pravda nikdo doopravdy neví, proč a

odkdy se vlastně jmenuje takhle zvláště. To je určitě Pravda. Díky svému jménu se stal v 19. století oblíbeným poutním místem vlastenců. Konali na něj poutě (1868 se tu sešlo prý až 10 tisíc lidí) a jméno brali jako symbol svých požadavků po zrovnoprávnění rakousko-českém. Neuspěli, ale měli aspoň Pravdu. Hrad byl postaven, nevíme kdy (asi prý za posledních

Přemyslovců, čili tak asi ve 13. století), zpustl ale už na konci 16. století. Ves Domašice byla založena až ve 14. století Janem Lucemburským, aby se měl kdo starat o přilehlé lesy, které i s půdou a lidmi patřily králi. Později putovaly Domašice z ruky do ruky, až se dostaly do držení Schwarzenberků (nejspíše až do roku 1945). A škola? Už roku 1874 byla rozšířena na trojtřídní a roku 1905 zde byla otevřena „pobočka III. třídy“. No, ať už to znamená cokoli, určitě je to pravda...

A co Mnichovice? Tam šel přeci kocour Mikeš na pouť s kamarády Pašíkem a Bobešem. To asi všichni znáte, a kdo to nezná, ať se stydí a přečte si Kocoura Mikeše. Proč šel právě do Mnichovic? Autor Lada se narodil v nedalekých Hrusicích v roce 1877, nu a když se pak stal spisovatelem, tak psal o tom, co znal. Založil tak skoro ve všech českých dětech představu, že dříve se žilo úžasně bezstarostně a sněhu bylo vždycky hodně a jablek taky a vůbec – prostě ladovská zima. Myslím, že Nohavica tenhle fenomén postihl celkem vystižně. Buďme rádi, že to

není jako za starých časů, ono to tak idylické zase nebylo.

Tak pořádnou koulovačku přeju! Pampalá!

Anežka

Dopravácké okénko

Vítám v novém roce všechny příznivce kolejové dopravy u článku vzniknuvšího 20.01.10 v R1144 Praha-Tanvald s pravidelným odjezdem 13 hodin a 35 minut ze stanice Praha-Vysočany.

Je vskutku hezky, ale takhle v lednu si člověk říká, zda to vydrží a jak bude ten rok vypadat. Věřet nejsem, ale nějaké náznaky lze tušit. Třeba na železnici nás čeká snad celkem hezký rok. Českým drahám se podařilo uzavřít se státem desetileté smlouvy na spolupráci a tedy jisté peníze. Protože jsou to jistě poctiví lidé, slíbili, že by se něco mohlo udělat s tím hrůzným vozovým parkem. Nebojte, osmsetdesítky nám ještě nějaký čas zůstanou. Nicméně kromě modrého nátěru z grafického studia Najbrt by mělo nezanedbatelné množství rychlíkových

vozů podstoupit rekonstrukci a tzv. humanizaci (přečalounění, nové vnitřní obložení, utěsnění oken, a také slíbili umýt záchody). Přibudou také nějaké Regionovy a Městští Sloni. Nečekejme záranky, ale přijde mi, že se tentokrát nejedná o ramenatá gesta, nýbrž o celkem uskutečnitelné plány a investice. Alespoň se něco děje a je to lepší než třeba z takového rychlíku vypadnout.

V Pražské MHD nás ale čeká divočejší rok. Doporučím vám několik věcí. Zaprve ničemu se nedivit. Zadruhé nikomu nevěřit. První bod proto, že v rámci krizových škrťů se můžou dít neuvěřitelné věci. Spousta autobusových linek může být zrušena, spousta přetrasována, jiné nově zavedeny. Zkrátka optimalizace až minimalizace toho, co by vás ani ve snu napadlo.

U tramvají hrozí především omezení provozu v různých částech dne a zavádění sólo vozů (třeba nám bude ještě Škoda 14T kvůli svojí „prostornosti“ dobrá).

Kolem provozu metra se vedou plamenné diskuse, ale konkrétně se pořád nic neví. Anebo se taky nestane vůbec nic. Ke druhému bodu bych dodal, že změny se často vymýšlí ze dne na den, z hodiny

na hodinu. Ani na plánovacím oddělení Ropidu toho moc nevědí, a tak média nemají příliš šanci uveřejnit solidní informace. Vývoj lze odhadovat tím hůře, že nevím, jestli se jedná skutečně o dopad krize, nebo o předvolební čachry.

Z těch přesnějších informací bych předeslal náročnou letní výuku Plzeňské ulice (cca úsek Klamovka – Sídliště Řepy a odpojení vozovny Motol od sítě) a potom dvojí přerušování Svatovítské ulice a odstřižení Dejvic od světa z důvodu zprovoznování nového mostu přes kladenskou trať. Poprvé někdy v březnu, podruhé začátkem léta (červen-červenec). Vlaky od Kladna budou ukončeny podobně jako loni v křoví, tedy v zastávce Praha-Gymnasijní.

Projekt Škody 15T je také zchlazen. Technici si s ní semtam popojedou a ladí ji k dokonalosti, nicméně se s ní asi letos nesvezeme, holt platí: „Nou many, nou fany“.

Se stavbou tramvajových trati do Suchdola bych také nepočítal, avšak metro A se prý kopat začne...

Právě jsme prosvištěli Chotětov, pravidelný průjezd 14 hodin a 25 minut, míříme k viaduktu Krnsko a tím bych tento nekonkrétní a nepřesný článek ukončil. Tak dopravě zdar!

Ikarus

Luštěnky

A je tu opět měsíční přiděl luštění a příjemného přemýšlení... Mám tu novinku, a to že všechny úlohy jsou od teď soutěžní. Ano, přesně tak, čtete správně. Občas se může objevit nějaká, která soutěžní nebude, ale v tom případě na to

jméno morčete									
místnost, kde se scházíme									
roční období									
kolik let je Sáře									
vesnice nejbliž k ložskému tábořišti									
značka traktorů									
závodní disciplína v lyžování									
chamtivý člověk									
O jarních prázdninách jedeme na ...?									
leží to venku a občas taky padá									
souhlas									

upozorním. U některých jednodušších budou uvedeny družinky, pro které daná úloha soutěžní je a pro které není. Nezapomeňte, že je také důležité házet odpovědi do luštěnkové bedničky včas. Takže si vždycky před schůzkou vzpomeňte, jestli jste náhodou něco nevyluštili.

Tentokrát mám pro vás jako první následující hádanku, přemýšlenku, nebo jakkoli tomu chcete říkat. Nemáte náhodou hlad? Já mám, a velký, takže si půjdu osmažit topinky. Ale ouha, ty tři topinky se mi najednou nevejdou na pánvičku. Že bych si udělala o jednu méně? To ne, na to mám moc velký hlad. Tak jak to mám udělat, aby byly všechny topinky osmažené z obou stran v co nejkratším čase? Osmažit jednu stranu topinky trvá 3 minuty. Za jak dlouho budou hotové všechny?

Pa tu pro vás mám křížovku. Až ji vyluštíte, napište tajenku na kousek papíru, podepište se a vhoďte do bedničky na odpovědi z Týpka. *Pán jde takhle za dřevěnou ohradou od blázince a slyší, jak uvnitř mnoho hlasů skanduje: „Dvacet, dvacet!“ Protože je zvědavý, nakoukne*

dírou dovnitř. Někdo ho píchne do oka, on zařve a zevnitř se najednou ozývá: „(tajenka)!“

Třetí v pořadí je něco poměrně složitého. Máte vajíčko uvařené natvrdo a láhev s hrdlem užším, než je vejce. Jak dostanete vajíčko dovnitř?

A nakonec je tu bludiště. Není ani složitě, ani jednoduché, ale zato soutěžní, stejně jako všechny ostatní ledno-únorové luštěnky.

A odpověď z minula? Jestlipak víte, proč to s králem dopadlo tak, jak to dopadlo? Král si totiž nechal jed číslo dvanáct, aby jím zneutralizoval jakýkoliv JED, který mu šašek podá. Šaškovi tedy nalil do poháru jed číslo deset (druhý nejsilnější, který měl). Šašek toto předpokládal, a tak si musel nechat jedenáctku, aby jed číslo deset neutralizoval. Tím pádem přežil. Dále věděl, že král po vypití jeho poháru vypije jed číslo dvanáct. Proto dal králi do poháru obyčejnou vodu, král ji vypil a vzápětí se sám otrávil jedem číslo dvanáct.

Takže luštěte, odpovídejte a mějte se krásně.

Lida

Šťastný nový bod!

Jménem bodovačů Vám všem přeji vše nejlepší do nového roku. Prázdniny jsou již za námi (otrava co?), a tak nezbývá než se zvednout z gauče a být opět pilný jako včelička, neboť škola volá, oddíl volá a bůh ví co všechno na vás bude ještě volat. Nezbývá než poblahopřát Těře k jejímu velkolepému naskoku a rozloučit se: Gratuluji a ahoj!

Ajdam

DRUŽINY

1	Myšáci	88
2	Mufloni	48
3	Zubři	47
4	Lochnesky	33

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	170
1	Téra (MY)	152
2	Eda (ZU)	127
3	Kačka (MY)	123
4	Míša (MY)	122
5	Martin (MUF)	94
6	Kristýna (ZU)	92
7	Tomáš (LO)	81
8	Mates (MUF)	79
9	Lukáš (LO)	78
10	Dolník (MUF)	71
11	Bára (MY)	68
12	Kačík (MY)	62
13	Šála (ZU)	57
14	Mája (ZU)	49
15	Pavel (LO)	42
16	Žůža (ZU)	36
17	Cézar (LO)	33
18	Vašek (LO)	24
19	Evžen (LO)	23
20	Damík (MY)	20

Sloupek *Ze společnosti*

Vánoční besídka nabízí příležitost k potěšení kamarádů různými dárky...

Ne vždy sice padne dárek dotyčnému zcela do noty...

...ale pak je tu stále ještě to cukroví!

